

Arrest

nr. 280 945 van 28 november 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind X, op 9 juli 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 juni 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten en houdende het bevel tot terugbrenging.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 juli 2022 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij (hierna eerste verzoekende partij) verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, geboren te Paramaribo in 1983.

De minderjarige zoon van verzoekende partij (hierna tweede verzoekende partij) verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn en geboren te Paramaribo in 2011.

Op 31 januari 2010 diende de eerste verzoekende partij een aanvraag in voor een visum kort verblijf (type C).

Op 26 maart 2010 werd deze aanvraag geweigerd.

Op 31 maart 2020 dienden de verzoekende partijen een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie in, in functie van hun Nederlandse zus, respectievelijk tante, mevr. I. A.

Op 31 augustus 2020 nam de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissingen werd een annulatieberoep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 247.278 van 12 januari 2021 werden deze beslissingen vernietigd.

Op 14 juli 2021 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 14 juli 2021 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van de tweede verzoekende partij tevens een beslissing houdende een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Tegen voormelde beslissingen diende de verzoekende partijen een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bij arrest nr. 264 786 van 2 december 2021 werden deze beslissingen vernietigd.

Op 10 juni 2022 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van de eerste verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de eerste bestreden beslissing.

Op 10 juni 2022 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van de tweede verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de tweede bestreden beslissing.

Op 10 juni 2022 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van de tweede verzoekende partij tevens een beslissing houdende een bevel tot terugbrenging (bijlage 38). Dit is de derde bestreden beslissing.

De eerste bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 31.03.2020 werd ingediend door:

Naam: A.

Voorna(a)m(en): S.

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: xxx1983

Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 31.03.2020 gezinshereniging aan met zijn zus, A. I. van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de Nederlandse referentiepersoon sedert 30.09.2019 in België verblijft. Referentiepersoon bekwam het verblijfsrecht als zelfstandige EU-onderdaan en verblijft sindsdien onafgebroken in België. Betrokkene zijn aanwezigheid in het Rijk daarentegen werd voor het eerst vastgesteld op 31.03.2020. De referentiepersoon bekwam het verblijfsrecht samen met haar inmiddels in Nederland gestichte kerngezin. Onderhavige aanvraag werd gedaan op basis van art. 47/1, 1° van de wet. De Belgische wetgever heeft in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om "overeenkomstig zijn nationaal recht" de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Echter in deze dient dus te worden vastgesteld dat de EU-burger reeds geruime tijd in België verblijft en verblijfsgerechtigd is in België, en alhier reeds geruime tijd een gezinsleven beleeft met zijn kerngezin. Betrokkene is blijkbaar zijn paspoort met nr. Rxxx en dat van zijn zoon met nr. Rxxx verloren (cfr. aangifte van verlies dd. 26.02.2020 bij de Amsterdamse politie). Er is op geen enkele manier vast te stellen wanneer exact betrokkene Suriname heeft verlaten, vermoedelijk heeft hij in 2019 of 2020 Suriname verlaten (cfr. visumaanvraag dd. 04.03.2019 voor geplande aankomstdatum 05.04.2019, met oog op familiaal bezoek bij A. C. Het adres stemt ook overeen met het adres op de aangifte van verlies. Het visum was geldig tot 05.04.2020. Zijn zoon bekwam een visum kort verblijf met oog op familiebezoek met geplande aankomstdatum 18.02.2020. Uit de voorgelegde stortingsbewijzen (cfr. infra) blijkt verder dat referentiepersoon nog geld is blijven verzenden naar betrokkene, wat doet vermoeden dat betrokkene mogelijks samen met zijn zoon is ingereisd begin 2020. Hoe dan ook: betrokkene is dus de Schengenzone pas ingereisd met oog op verblijf bij een derde, op een moment dat referentiepersoon reeds in België verbleef, beide geplande aankomstdata in Nederland voor bezoek bij een derde vallen immers na de vestiging van referentiepersoon in België. Niets wijst er op dat referentiepersoon haar recht op vrij verkeer zou worden geschaad indien betrokkene geen verblijfsrecht zou worden toegekend. In die zin hoeft betrokkene geen vergemakkelijkte toegang te krijgen tot België om de 'eenheid van familie' van de referentiepersoon te vrijwaren.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- *kopie reispaspoort Suriname (Rxxx) op naam van betrokkene, afgeleverd op 21.06.2018 zonder uit-en inreisstempels. Betrokkene is zoals gesteld zijn paspoort waarmee hij is ingereisd en dat van zijn zoon verloren (cfr. aangifte van verlies dd. 26.02.2020 bij de Amsterdamse politie). Er is op geen enkele manier vast te stellen wanneer exact betrokkene Suriname heeft verlaten. Betrokkene heeft een visum aangevraagd op 04.03.2019 - en bekomen - voor geplande aankomstdatum 05.04.2019, met oog op familiaal bezoek bij A. C. Het adres stemt ook overeen met het adres op de aangifte van verlies van de paspoorten. Er kan niet blijken dat betrokkene nadien nog een visum bekwam om andermaal mee naar Schengen te reizen. Zijn visum was geldig tot 05.04.2020. Het zoontje van betrokkene bekwam begin 2020 eveneens een visum. Mogelijks is betrokkene dus pas begin 2020 afgereisd naar de Schengenzone. Indien betrokkene evenwel eerder af waardoor betrokkene vermoedelijk ofwel verder in Nederland heeft verbleven sinds zijn aankomst in 2019; betrokkene schept hieromtrent tot op heden geen klaarheid.*

- Reispaspoort Suriname (Rxxx) op naam van betrokkene, afgeleverd op 17.07.2020 te Brussel, 'gezinsuittreksel' n°xxx dd. 05.02.2020 op naam van betrokkene en zijn minderjarige zoon; 'bewijs van inschrijving in het bevolkingsregister' n°xxx dd. 05.02.2020 op naam van de minderjarige zoon van betrokkene; 'getuigschrift van verandering van woonplaats' dd. 05.02.2020 waaruit blijkt dat betrokkene op 05.02.2020 tegenover de Surinaamse autoriteiten verklaarde zich te vestigen in België op het adres (...)
- kadastraal attest MI-GLIS dd. 29.01.2020 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen onroerende goederen bezat in Suriname
- verklaring Inspectie der Direkte Belastingen Suriname dd. 06.01.2020 waaruit moet blijken dat betrokkene in 2019 geen zuivere inkomsten (cfr. onzuiver inkomen in de Surinaamse belastingswetgeving - art. 4 van de wet van 4 mei 1921 op de inkomstenbelasting) heeft genoten in Suriname: deze gegevens sluiten dan ook niet uit dat betrokkene kon beschikken over andere bronnen van inkomsten; het attest kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene, temeer nu blijkt dat hij aangaf bij zijn visumaanvragen in 2017 en 2019 economisch actief te zijn in het land van herkomst en voorafgaand aan zijn vertrek in Suriname over voldoende financiële middelen te beschikken om een visum te verkrijgen; dit wijst dus eveneens op een stabiele economische activiteit die ruim twee jaren beslaat.
- verzendbewijs pakket dd. 16.07.2019 ten bedrage van 110 Surinaamse dollar afgetekend door een derde en opnamebewijzen bij Surichange Bank NV dd. 20.06.2019 en 16.06.2019 van een derde aan betrokkene. Geldverzendingen van een derde kunnen niet in overweging worden genomen bij onderhavige aanvraag gelet zij niet getuigen van het eventuele ten laste zijn van betrokkene van de referentiepersoon; kwitanties Alypsona Shipping dd. 21.06.2019, 05.07.2019, 30.08.2019 en 24.10.2019 waaruit blijkt dat betrokkene op deze data afhandelingskosten betaalde: het is louter op basis van deze stukken niet duidelijk wie de afzender was van deze pakketten waarop deze documenten betrekking hebben
- Ontvangstbewijs dd. 18.02.2020 met nr. 737-851-5082 - 400 euro; ontvangstbewijs dd. 03.02.2020 met nr. 071-572-6005 - 500 euro; ontvangstbewijs dd. 29.01.2020 met nr. 238-017-5304 - 400 euro; ontvangstbewijs dd. 03.12.2019 met nr. 381-640-2101 - 400 euro; ontvangstbewijs dd. 15.11.2019 met nr. 672-241-9560-400 euro; ontvangstbewijs dd. 18.10.2019 met nr. 293-578-4891 -400 euro; ontvangstbewijs dd. 23.09.2019 met nr. 262-935-5464 - 500 euro; opnamebewijzen bij Surichange Bank NV dd. 30.08.2019 ten bedrage van 200 euro dat door referentiepersoon aan betrokkene werd overgemaakt op 28.08.2019 ; opnamebewijzen bij Surichange Bank NV dd. 13.08.2019 ten bedrage van 400 euro dat door referentiepersoon aan betrokkene werd overgemaakt op 12.08.2019; opnamebewijzen bij Surichange Bank NV dd. 27.07.2019 ten bedrage van 400 euro dat door referentiepersoon aan betrokkene werd overgemaakt op 27.07.2019; opnamebewijzen bij Surichange Bank NV dd. 13.07.2019 ten bedrage van 450 euro dat door referentiepersoon aan betrokkene werd overgemaakt op 13.07.2019.
- loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode juli 2019 - juli 2020; diverse documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van derden: echter, deze documenten zijn niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging
- 'attest rechthebbende op de verhoogde tegemoetkoming' Bond Moyson dd. 07.05.2020 op naam van betrokkene met bijbehorend inkomensonderzoek; bewijs aansluiting Bond Moyson dd. 04.06.2020 op naam van de minderjarige zoon van betrokkene met bijbehorende ISI+ kaart
- attesten dd. 15.06.2020 waaruit blijkt dat zowel betrokkene en zijn minderjarige zoon als de referentiepersoon in de periode 01.01.2020 - datum van het attest geen steun ontvingen vanwege het OCMW te Sint-Niklaas; attesten dd. 08.03.2021 waaruit blijkt dat zowel betrokkene en zijn minderjarige zoon als de referentiepersoon in de periode 01.01.2021 - datum van het attest geen steun ontvingen vanwege het OCMW te Sint-Niklaas blanco strafregister Suriname n°xxx dd. 04.02.2020 op naam van betrokkene attest van aanmelding Agentschap Integratie & Inburgering dd. 16.09.2020 op naam van betrokkene inschrijving dd. 08.09.2020 en schoolattest dd. 08.03.2021 op naam van de minderjarige zoon van betrokkene

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd. Het gegeven dat betrokkene op 01.04.2020 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt

dat betrokkene onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België. Immers, de daartoe voorgelegde stukken volstaan niet, en in het kader van zijn visumaanvraag dd. 04.03.2019 haalde betrokkene ten opzichte van de Nederlandse overheden aan economisch actief te zijn als landbouwer en in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen te beschikken. De stortingen die werden voorgelegd dateren van de periode van juli 2019 tot 17.02.2020. Hij kan bezwaarlijk enerzijds aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum kort verblijf afgeleverd te krijgen, om nadien, slechts enkele maanden later, te claimen dat hij geheel onvermogen was in Suriname voor zijn komst naar Schengen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon, en er niet kan blijken dat referentiepersoon wel degelijk financieel in staat is om bijkomend betrokkene en zijn kind ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert april 2020 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine. Het ten laste zijn mag niet het gevolg zijn van illegaal verblijf in België, een andere lidstaat of een derde land.

Verder dient opgemerkt te worden dat betrokkene en referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene tussen 13.07.2019 en 17.02.2020 - op 8 maanden tijd dus - € 4550 aan financiële steun heeft ontvangen. Sommige maanden komt dit neer op 600 à 900 euro per maand (februari 2020, augustus 2019, juli 2019). Dit is toch wel opmerkelijk, temeer niet kan blijken dat referentiepersoon daar financieel wel toe in staat is en zij reeds een gezin heeft dat zij dient te onderhouden. Er werden wel loonfiches voorgelegd waaruit blijkt dat zowel referentiepersoon haar partner als zichzelf een zelfstandige activiteit uitoefenen. Uit die loonfiches kan echter niet blijken dat er reeds rekening werd gehouden met sociale bijdragen en belastingen die dienen betaald te worden. Behoudens bewijzen waaruit de daadwerkelijke netto-beschikbare bestaansmiddelen blijken en bewijzen van de zelfstandige activiteit (aanslagbiljet personenbelastingen, volledig uittreksel KBO, aansluiting sociaal verzekeringsfonds en facturen sociale bijdragen) kan niet blijken dat referentiepersoon wel degelijk in staat was en is om dergelijke zware financiële steun te verlenen. Het gesolliciteerd karakter van de stortingen kan dan ook niet worden uitgesloten. Bovendien is niet aangetoond, gelet op zijn economische activiteit in het land van herkomst, dat hij wel degelijk voor zijn basisbehoeften aangewezen was op deze gelden om in zijn levensonderhoud te voorzien en dat van zijn zoon.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Met verwijzing naar arrest Diallo van het Hof van Justitie (HvJ 27 juni 2018, C-246/17) dient opgemerkt te worden dat, gezien niet voldaan werd aan de gestelde voorwaarden van artikel 47 van de wet van 15.12.1980, de termijn van zes maanden zoals vervat in artikel 42, §1 van de wet van 15.12.1980 niet van toepassing is. Gelet op de hiërarchie der rechtsnormen hebben de bepalingen van de wet van 15.12.1980 voorrang op de bepalingen van het K.B. van 08.10.1981.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7 §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou

mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Ook de verblijfsaanvraag van de minderjarige zoon van betrokkene werd negatief afgesloten. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

De tweede bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 691er van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 31.03.2020 werd ingediend door:

Naam: A.	Nationaliteit: Suriname	Geboorteplaats: Paramaribo
Voorna(a)m(en): S.	Geboortedatum: xxx2011	RR: (...)
Verblijvende te: (...)		

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 31.03.2020 gezinshereniging aan met zijn tante, zijnde A. I., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...). Op 31.08.2020 werd reeds een bijlage 20 genomen.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;..."

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Echter, de aanvraag gezinshereniging van betrokkene overeenkomstig artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 kan geen toepassing vinden gezien zijn vader en wettelijke vertegenwoordiger geen verblijfsrecht heeft bekomen. De aanvraag gezinshereniging van A. S. werd geweigerd gezien onder meer uit het geheel van de beschikbare gegevens niet bleek dat hij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Er kan in dit opzicht dienstig verwezen worden naar de bijlage 20 dd. 07.06.2022 op naam van A. S.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd.

Met verwijzing naar arrest Diallo van het Hof van Justitie (HvJ 27 juni 2018, C-246/17) dient opgemerkt te worden dat, gezien niet voldaan werd aan de gestelde voorwaarden van artikel 47 van de wet van 15.12.1980, de termijn van zes maanden zoals vervat in artikel 42, §1 van de wet van 15.12.1980 niet van toepassing is. Gelet op de hiërarchie der rechtsnormen hebben de bepalingen van de wet van 15.12.1980 voorrang op de bepalingen van het K.B. van 08.10.1981."

De derde bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

"Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie

wordt aan A., S.

geboren te Paramaribo, op xxx1983,

van Surinaamse nationaliteit,

verblijvende te (...),

bevel gegeven de genaamde A., S., geboren te Paramaribo, op xxx2011, van Suriname nationaliteit

verblijvende te (...),

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is.

REDEN VAN MAATREGEL: zie motivatie bijlage 20 dd. 07.06.2022.

Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980. Er is geen sprake van een medische problematiek in hoofde van betrokkene. Het bevel om het grondgebied is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden: immers, indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het staat het gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Het gegeven bevel hoeft dan ook niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Er mag ven/vacht worden dat betrokkene, in het gezelschap van zijn vader, ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Ook de verblijfsaanvraag van de vader van betrokkene werd negatief afgesloten. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat betrokkene geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel tot terugbrenging af.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel tot terugbrenging af."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij (hierna verzoekende partijen) de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het hoorrecht, van het 'fair play'-beginsel, en van het rechterlijk gewijsde.

De verzoekende partijen lichten hun eerste middel als volgt toe:

"1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord Of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

De artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet vormen een omzetting van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG (zie Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001,20-21).

Artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf. ”

Aangezien de richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk oplegt om in het nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de genoemde ‘andere’ familieleden van een burger van de Unie vergemakkelijken en aangezien de Belgische wetgever hieraan is tegemoetgekomen door de invoering van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, valt niet in te zien hoe verwerende partij zijn nationale wet terzijde zou kunnen schuiven bij de beoordeling van de aanvraag als een ander familielid van een burger van de Unie.

De motieven van de bestreden beslissing dienen dan ook te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, die op de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn.

Artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet, zijnde de bepaling waarop de verzoekers zijn aanvraag steunde, luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.”

Artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“§2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van heiland van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

6.1.

Alhoewel Uw Raad 2 maal vernietigend is tussengekomen op 12.01.2021 en 02.12.2021 doet verwerende partij alsof haar neus bloedt en maakt ze totaal geen melding van de 2 vernietigingsarresten en onderneemt zij zelfs-geen poging om de bestreden beslissingen te motiveren rekening houdend met de rechtspraak van Uw Raad in deze zaak!

Noch is er een verwijzing terug te vinden naar de arresten, noch is er enig spoor te vinden van enige moeite om rekening te houden met de inhoud van de arresten.

Verwerende partij stelt opnieuw in dezelfde bewoordingen in de bestreden beslissing dat verzoekers niet afdoende hebben aangetoond dat zij voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet. Verzoekers kunnen hier niet mee akkoord gaan, daar zij weldegelijk de nodige bewijsstukken hebben voorgelegd.

Om te beginnen werden er (reeds in het kader van de vorige aanvraag) maar liefst 18 bewijzen van geldstortingen aan verzoeker vanwege de referentiepersoon voorgelegd, in de periode juni 2019 - februari 2020 en dus voorafgaand aan de eerste aanvraag gezinshereniging (stuk 18).

Dat deze bewijzen van geldstortingen voorliggen, werd in de toenmalige bijlage 20 ook niet betwist door verwerende partij, doch men stelde dat er niet werd aangetoond dat verzoeker effectief onvermogen was in het land van herkomst omdat hij in het kader van zijn visumaanvraag hij stelde dat hij landbouwer was. Doch hieruit kan bezwaarlijk worden afgeleid dat hij daarom economisch actief zou geweest zijn (zie infra).

Verwerende partij somt wel de geldverzendingen op en dit betekent dat de financiële steun an sich niet betwist wordt door verwerende partij, waardoor de bewijzen van geldverzendingen en dus het 'ten laste' zijn worden aanvaard.

Verwerende partij merkt op dat uit het geheel van de voorgelegde stortingen blijkt dat de stortingen verzonden werden na de visumaanvraag van betrokkene en dat er daardoor niet kan uitgesloten worden dat deze sommen zouden verzonden zijn om aangewend te worden om te voorzien in zijn reiskosten (met het oog op vertrek van betrokkene en zijn minderjarige zoon uit Suriname). Verwerende partij maakt hier een insinuatie dewelke absoluut niet hard kan worden gemaakt, integendeel als de stortingen al zouden bedoeld zijn om te voorzien in reiskosten zou dit niet gedurende bijna een jaar gestort worden. De herhalingen van de geldstortingen wijzen juist op de noodzakelijkheid om te voorzien in hun levensonderhoud.

Verzoeker heeft aldus wel degelijk een financiële afhankelijk aangetoond ten opzichte van (het gezin van) de referentie persoon, aan de hand van deze geldverzendingen die stuk voor stuk dateren van voor de eerste aanvraag tot gezinshereniging.

Gelet op het feit dat verzoeker in het land van herkomst over onvoldoende inkomsten beschikte om in zijn eigen levensbehoeften te voorzien (wat hieronder zal worden besproken), is het duidelijk dat verzoeker wel degelijk op deze financiële steun was aangewezen om te voorzien in zijn levensonderhoud.

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoeker heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van (het gezin van) de referentiepersoon. De voorgelegde geldstortingen tonen dit aan. Immers, voorafgaand aan verzoeker zijn inschrijving in België en dus voorafgaand aan de eerste aanvraag tot gezinshereniging, werd er op meerdere ogenblikken geld overgemaakt aan verzoeker in het land van herkomst.

Ook de attesten van de Dienst Belastingen en het GLIS worden ditmaal enkel opgesomd, hetgeen ook an sich weer niet betwist wordt door verwerende partij.

Verwerende partij stelt enkel, dat het niet duidelijk is wanneer verzoekers Schengen inreisden, zodat niet zeker zou zijn of zij in Suriname verbleven ten tijde van de geldtransfers.

Niets is echter minder waar. Uit het geheel van de voorgelegde documenten (datum geldverzendingen, attest van verlies opgesteld in Nederland en het getuigschrift van verandering van adres met uitschrijvingsdatum) blijkt immers duidelijk dat verzoekers in februari 2020 zijn aangekomen en daarvoor in Suriname waren ten tijde van de geldverzendingen. (stukken 11 t.e.m. 16)

Bovendien heeft verwerende partij via het SIS-systeem teruggevonden dat er aan verzoekers door de Nederlandse ambassade een C-visum werd afgeleverd, (stuk 7)

Verzoekers brengen thans een kopie bij van de verloren paspoorten, waaruit onomstotelijk blijkt dat zij in Nederland waren in de periode 16.04.2019-10.06.2019. Op 22.02.2020 zijn zij opnieuw aangekomen in Nederland en zijn ze niet meer teruggekeerd, (stukken 8-9-10)

6.2.

Wat het 'ten laste' zijn betreft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld dat deze voorwaarde uit artikel 47/1 en 47/3 Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd in het licht van hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes.

Zo oordeelde de Raad in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 het volgende:

"De hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, dia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoekers een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus."

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt immers het volgende gesteld:

"Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: "De hoedanigheid van familielid ten laste [...] komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan (HvJ 18 juni 1987, arrest "Lebon")."

"[...] Onder "te hunnen laste zijn" wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. [...] Het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld (HvJ 9 januari 2007, arrest "Jia")." (Zie Memorie van Toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Pari. St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001, 22.)

Deze invulling van het begrip 'ten laste' werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

"In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als "ten laste" van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie. in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of

er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, "Jia", punt 36).

In casu hebben verzoekers, aan de hand van de bewijzen van geldstortingen en de attesten van onvermogenheid, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat zij materieel werden gesteund door de Unieburger omdat zij zelf niet in de eigen basisbehoeften konden voorzien en aldus onvermogen waren in het land van herkomst.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting, daar zij de huidige aanvraag mét de huidige stukken op afdoende wijze had moeten onderzoeken.

Verzoekers hebben met andere woorden weldegelijk aangetoond, en dit blijkt zeer duidelijk uit de bijgevoegde stukken, dat zij financieel afhankelijk waren in Suriname en nog steeds zijn in België van de referentiepersoon. Zij hebben met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat zij voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet.

Verwerende partij meent ten onrechte dat uit de visumaanvraag zou blijken dat eerste verzoeker voldoende inkomsten had, quod certe non.

Het is juist dat eerste verzoeker heeft verklaard dat hij landbouwer was. Hij is ongeschoold en van thuis uit landbouwer, maar hij is nooit als landbouwer economisch actief geweest op een officiële manier en heeft dus nooit inkomsten gehad hieruit. Hij werkte enkel in zijn jeugd jaren in zijn geboortedorp op het veld om zijn ouders te helpen, meer niet. Het visum is vooral te danken aan het feit dat een andere zus uit Nederland, C. A., garant stond voor verzoekers, (stuk 7)

Ook in het eerste arrest van uw Raad dd. 12.01.2021 werd er gesteld (p.13) (stuk 5):

"(...) Het visum is volgens haar vooral te danken aan het feit dat een andere zus uit Nederland, C.A. garant stond voor hen. De verzoekende partij verwijst opnieuw naar stuk 7. De verzoekende partij stelt verder dat zij ook geen arbeidscontract of loonbrieven heeft voorgelegd. Het bekomen van een visum is dus volgens de verzoekende partij eigenlijk te danken aan de garantstelling van de zus. Als de verzoekende partij vermogend was, was er volgens haar immers geen behoefte aan een garantstelling. Zo heeft verzoekende partij volgens haar een attest voorgelegd waaruit blijkt dat zij sinds haar geboortjaar geen onroerende goederen bezit in Suriname.

De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen neergelegd, en repliceert dan ook niet op de argumenten van de verzoekende partij."

Zo heeft eerste verzoeker geen arbeidscontract of loonbrieven voorgelegd. Het bekomen van het visum is dus eigenlijk te danken aan de garantstelling van de zus.

Als verzoeker vermogend was, was er immers geen behoefte aan een garantstelling.

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoekers hebben aangetoond ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Er wordt met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat verzoekers, voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, wel degelijk ten laste waren van de referentiepersoon. De voorgelegde geldstortingen en de verzendingen van hulpgoederen tonen dit aan. (stuk 18) Immers, voorafgaand aan verzoekers hun inschrijving in België en dus voorafgaand aan de aanvragen tot gezinshereniging, werd er op meerdere ogenblikken geld overgemaakt aan verzoekers in Suriname door de referentiepersoon.

Hiermee hebben verzoekers bijgevolg aangetoond dat zij reeds vóór hun inschrijving in België financieel ten laste waren van de referentiepersoon.

Verwerende partij herhaalt zo goed als zijn eerste weigeringsbeslissing, doch somt ditmaal wel de geldverzendingen op. Verwerende partij repliceert nog steeds op geen enkele wijze grondig op de aangehaald argumenten van verzoeker omtrent de vele geldverzendingen.

7.

Daarnaast hebben verzoekers ook hun onvermogenheid in het land van herkomst op afdoende wijze bewezen, (stukken 19-20)

Zo heeft eerste verzoeker een attest voorgelegd waaruit blijkt dat hij sinds zijn geboortjaar geen onroerende goederen bezit in Suriname.

Daarnaast toonde eerste verzoeker ook aan dat hij in het belastingjaar 2019 geen enkele vorm van inkomsten heeft genoten.

Verwerende partij betwist dit stuk niet, doch stelt dat het attest niet uitsluit dat verzoeker niet kon beschikken over andere, niet belastbare bronnen van inkomsten in het land van herkomst. Deze motivering is evenwel niet relevant, daar in het betrokken attest niets wordt beweerd over eventuele inkomsten (dit wordt immers bewezen aan de hand van andere attesten). Het betrokken attest stelt heeft louter betrekking op het feit dat er geen inkomsten door verzoeker werden verworven in 2019. Het begrip inkomsten dekt uiteraard zowel de onbelastbare als de belastbare inkomsten. Verwerende partij stelt dan ook verder simpelweg dat dit attest niet kan aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van verzoeker, sterker nog, verwerende partij stelt dat er uit het geheel van omstandigheden zou blijken dat verzoeker wel degelijk economisch actief was in Suriname. Hoe verwerende partij plotsklaps tot dit absurde besluit komt is verzoeker geheel onduidelijk.

Verzoekers hebben dus op afdoende wijze hun onvermogenheid aangetoond aan de hand van de besproken attesten.

Het mag dus duidelijk zijn dat verzoekers over geen enkel inkomen, noch over geen enkel onroerend goed beschikken én dat zij dit op afdoende wijze hebben aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt bijgevolg dat verzoekers onvermogen waren in het land van herkomst en hierbij ten laste waren van de referentiepersoon.

Verwerende partij schendt aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting. Dit laatste legt verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Dit is in casu duidelijk niet gebeurd...

8.

Bovendien schendt de bestreden beslissing tot slot het Unierecht, in het bijzonder het recht van vrij verkeer van de referentiepersoon.

Naast de vereiste dat verzoekers in het land van herkomst ofwel ten laste moeten zijn van de burger van de Unie, ofwel deel moet uitmaken van het gezin van de Unieburger, heeft de Belgische wetgever in artikel 47/3, §2, Vreemdelingenwet tevens bepaald dat de aanvraag van het betrokken familielid erop moet zijn gericht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

Dit blijkt duidelijk uit de bepaling dat de andere familieleden, bedoeld in artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van of dat zij deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie "die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen".

De bepalingen van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 Vreemdelingenwet moeten echter, zoals het Hof van Justitie heeft gesteld in het arrest Rahman, "verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord

„vergemakkelijk en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2 Burgerschapsrichtlijn en [zij mogen] die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven”. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37).

De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, immers ertoe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie.

Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2 Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het ‘ander’ familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen.

Op deze manier zijn de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, Vreemdelingenwet verenigbaar met de gebruikelijke betekenis van het woord ‘vergemakkelijk’ en van de bewoordingen die betrekking hebben op ‘afhankelijkheid’, zoals bedoeld in artikel 3, lid 2 Burgerschapsrichtlijn, en beroven zij dit artikel 3, lid 2 ook niet van enig nuttig effect (RvV 30 maart 2020, arrest nr. 234 623).

In dit aangehaalde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd uiteindelijk beslist dat het vrij verkeer van de referentiepersoon (Nederlandse onderdaan) niet dreigde geschonden te worden door het niet-toekennen van het verblijfsrecht aan diens broer, omdat de referentiepersoon reeds sinds 13.12.2013 ononderbroken in België verbleef.

In casu zijn de referentiepersoon en verzoekers ongeveer samen naar België verhuisd! De dag dat de referentiepersoon een bijlage 8 ontving, kregen verzoekers hun bijlage 19ter.

Uit voornoemde rechtspraak kan men dus in casu zeer duidelijk een schending van het vrij verkeer van de referentiepersoon afleiden, omdat hij zich - door de weigeringsbeslissing ten aanzien van verzoekers - niet kan laten vergezellen door zijn broer in België.

9.

Het gerechtelijk wetboek stelt:

“Art. 24. Iedere eindbeslissing heeft gezag van gewijsde vanaf de uitspraak.

Art. 25. Het gezag van het rechterlijk gewijsde verhindert dat de vordering opnieuw wordt ingesteld.

Art. 26. Het gezag van het rechterlijk gewijsde blijft bestaan zolang de beslissing niet ongedaan is gemaakt.

Art. 27. De exceptie van gewijsde kan in elke stand van het geding worden voorgedragen voor de feitenrechter voor wie de vordering is ingesteld. Zij kan door de rechter niet ambtshalve worden opgeworpen.

Art. 28. Iedere beslissing gaat in kracht van gewijsde zodra zij niet meer voor verzet of hoger beroep vatbaar is, behoudens de uitzonderingen die de wet bepaalt en onverminderd de gevolgen van de buitengewone rechtsmiddelen. ”

De arresten die reeds werd geveld in deze zaak door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben gezag van gewijsde en de arresten zijn tevens in kracht van gewijsde getreden.

Beide arresten zijn door verwerende partij nooit aangevochten voor de Raad van State.

Desondanks blijft zij de aanvraag van verzoekster afwijzen zonder rekening te houden met deze arresten.

Bijgevolg schendt verwerende partij het beginsel van het rechterlijk gewijsde.

Er is tevens sprake van een schending van het rechtszekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het fairplay-beginsel omdat er 3 maal een weigering wordt genomen op basis van gelijkaardige redenen. (STUK 26) 10. .

De enige ‘nieuwe’ motivering die is opgenomen in de bestreden beslissing betreft het feit dat de Unieburger naar België zou verhuisd zijn ruim voor de aankomst van verzoekers in België en dat er geen eenheid van gezin was. Zoals uiteengezet in de feitelijkeheden betwisten verzoekers dit gegeven.

Zodoende zou het vrij verkeer van de referentiepersoon niet in het gedrang komen.

Dit is evenwel geen geldige of wettige reden om de aanvraag af te wijzen.

Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie dient de betrokkene “nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie” aan te tonen en dit omwille van “bijzondere feitelijke omstandigheden”, zoals onder meer “financiële afhankelijkheid”. Deze nauwe en duurzame familiebanden kunnen volgens dit arrest ook bestaan zónder dat het familielid van de Unieburger in dezelfde staat als die Unieburger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. In andere woorden, een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

Arrest RvV d.d. 09.09.2019 (arrest nr. 225 863) (pagina 9 bovenaan); Arrest RvV d.d. 24.11.2020 (nr. 244732) (zie pagina 11, vierde alinea).

Verwerende partij stelt dat uit de richtlijn 2004/38 volgt dat de afhankelijkheidsrelatie dient te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de “eenheid van het gezin”.

In dat opzicht concludeert verwerende partij vervolgens dat er geen sprake is geweest van een gezinscel tussen verzoekers en de référéntiepersoon.

Nochtans wordt in punt 6 van de considerans van de RL 2004/38 het volgende gesteld:

“Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven en onverminderd het verbod van discriminatie om reden van nationaliteit, dient het gastland de positie te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van “familieleden” vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of ander omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.”

Er dient dus effectief ook gekeken te worden naar de financiële afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekers en de burger van de Unie, en niet enkel naar een mogelijke gezinscel zoals verwerende partij stelt.

Deze financiële afhankelijkheidsrelatie hebben verzoekers op afdoende wijze aangetoond aan de hand van de hierboven besproken bewijsstukken.

Het gegeven dat er geen sprake is van een fysieke gezinscel tussen verzoekers en de referentiepersoon doet niets ter zake, daar artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet geen cumulatieve voorwaarden oplegt, zoals hierboven reeds aangehaald.

Ook artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet bepaalt dit duidelijk:

“§2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden moet elk passend middel.”

Het mag bijgevolg duidelijk zijn dat verzoekers, in het kader van voornoemde aanvraag tot een visum kort verblijf, slechts dienden aan te tonen dat zij OF ten laste waren van de referentiepersoon, OF deel uitmaakten van diens gezin.

Door de voornoemde bewijsstukken niet afdoende te bespreken en louter de focussen op het aspect van de gezinscel, schendt verwerende partij haar zorgvuldigheidsverplichting, daar de bestreden beslissing niet werd gesteund op alle relevantie gegevens en stukken in het dossier. Dit zorgvuldigheidsbeginsel legt verwerende partij nochtans de plicht op om beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Uit de bijgebrachte stukken en uit de voorgaande gevelde arresten in deze zaak blijkt zeer duidelijk dat verzoekers financieel afhankelijk zijn van de referentiepersoon. Zij hebben met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat zij voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1,2° Vreemdelingenwet.

Uw Raad stelde reeds eerder in haar arrest nr. 225 863 van 9 september 2019 in de zaak RvV X / II het volgende hieromtrent: “Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij weigert het visum toe te kennen omdat er geen sprake zou zijn van een gezinscel in de zin van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon. Zij baseert zich hierbij op het feit dat de referentiepersoon vanuit Spanje naar België is gekomen, terwijl de verzoekende partij altijd in Marokko heeft gewoond en op een telefoongesprek tussen de verzoekende partij en de consulaire post in Casablanca waaruit zou blijken dat de verzoekende partij inwoont bij het gezin van haar broer. Hoewel de bewoordingen “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin” vermeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet niet geheel samenvallen, moet worden vastgesteld dat dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a) van de Burgerschapsrichtlijn. (Zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013- 2014, doe. nr. 53- 3239/001, 20-21). Deze bepaling luidt als volgt: “Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;” De Raad wijst erop dat een omzetting er niet toe mag leiden dat aan artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn een meer beperkte werkingssfeer wordt toegekend in de Belgische wetgeving. De Raad benadrukt dat lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea, VWEU. Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01-C-403/01, Jurispr. biz. 18835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07-C-380/07, Jurispr. biz. 1-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. biz. 1-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C106/89, Marleasing, par. 8). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 VWEU neergelegde

samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21). In dit kader kan vervolgens nuttig worden verwezen naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman), waarnaar de verwerende partij overigens ook verwijst in haar nota met opmerkingen: “31 Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen. 32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen. 33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is. (eigen onderlijning) Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus “nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie” aan te tonen en dit omwille van “bijzondere feitelijke omstandigheden”, zoals onder meer “financiële afhankelijkheid”. Deze nauwe en duurzame familiebanden kunnen volgens dit arrest ook bestaan zónder dat het familielid van de Unie burger in dezelfde staat als die Unie burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. In andere woorden, een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is. Wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste”, kan ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het reeds vermelde arrest Jia (par. 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539). Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia: “20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). 21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). 22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).” (eigen onderlijning) Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt derhalve dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, par. 36). Gelet op het voorgaande kon de verwerende partij niet volstaan met de motivering dat er geen sprake is van een gezinscel tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon en dus geen voldoende afhankelijkheid zonder minstens de stukken te onderzoeken die werden voorgelegd door de

verzoekende partij met het oog op het staven van het feit dat zij voor de aanvraag in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon - daargelaten de vraag of het ten laste zijn door middel van hoger genoemde stukken ook daadwerkelijk werd bewezen. Zoals de verzoekende partij terecht stelt zijn de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet niet cumulatief en volstaat het dat zij aantoonst ten laste te zijn van de referentiepersoon voorafgaand aan de aanvraag. Het feit dat zij bij iemand anders zou inwonen doet hieraan geen afbreuk. De verwerende partij liet echter na de voorgelegde stavingsstukken te onderzoeken en beperkte zich tot de conclusie dat er geen sprake "lijkt" van een gezinscel, waarbij zij zich focust op de eenheid van het gezin. Voorgaande vaststelling klemmt des te meer nu de verwerende partij zelf niet zeker lijkt over de situatie van de verzoekende partij in het land van herkomst, nu zij zich slechts baseert op de weerslag van een telefoongesprek tussen de consulaire post in Casablanca en de verzoekende partij, waaruit de verwerende partij concludeert dat de situatie niet "lijkt (...) overeen te stemmen met de werkelijkheid". Het is dit document waaruit zij vervolgens concludeert dat "mevrouw blijkbaar een gezinscel vormt met haar broer in Marokko". Nochtans blijkt uit het administratief dossier dat de beambte dit het gesprek voerde verklaarde dat "la communication était assez confuse", waarbij onder meer geen zekerheid bestond of het wel degelijk de verzoekende partij was die aan de lijn kwam. Zelfs als zij bij haar broer zou inwonen, ontslaat dit de verwerende partij niet van de verplichting te onderzoeken of de verzoekende partij ondanks dit in wonen ten laste is in de zin van artikel 74/1, 2° van de vreemdelingenwet van haar schoonbroer die in België verblijft. Er is sprake van een onzorgvuldig onderzoek en een gebrekkige motivering van de bestreden beslissing in het licht van artikel 74/1, 2° van de vreemdelingenwet. De beschouwingen van de verwerende partij in de nota met opmerkingen doen aan het voorgaande geen afbreuk. Het is merkwaardig dat de verwerende partij voorhoudt dat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat zij de afhankelijkheid ten opzichte van de referentiepersoon voldoende heeft aangetoond zonder dat de verwerende partij deze afhankelijkheidsverhouding zorgvuldig heeft onderzocht. Waar de verwerende partij verwijst naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie geeft zij overigens zelf aan dat moet onderzocht worden of er sprake is van een bijkomende afhankelijkheid tussen de aanvrager en de Unieburger, en zij citeert uit het arrest dat deze afhankelijkheid ook financieel kan zijn. Het middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging van deze beslissing kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881)."

In het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 in de zaak RvV X / II stelde Uw Raad tevens het volgende:

"Uit de stukken van het administratief dossier en uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoeker op 11 oktober 2018 bij de Belgische ambassade te Casablanca, Marokko, een aanvraag indiende voor een kort verblijf (inreisvisum) overeenkomstig artikel 5, lid 2, van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG). De verzoeker heeft uitdrukkelijk te kennen gegeven dat de aanvraag voor een inreisvisum wordt ingediend op grond van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet als ander familielid van een burger van de Unie. De verzoeker beroept er zich met name op ten laste te zijn van zijn broer en zijn Spaanse schoonzus, Y. Y. S., die in België verblijft. In de bestreden beslissing wordt niet uitdrukkelijk toepassing gemaakt van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet. Dat artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet de op de thans voorliggende beslissing toepasselijke rechtsgrond is, blijkt evenwel duidelijk uit de motieven van de bestreden beslissing. De verweerder geeft immers aan dat de visumaanvraag werd ingediend op basis van de richtlijn 2004/38/EG, met de Spaanse schoonzus als referent. Verder wordt ook uitdrukkelijk verwezen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie (hierna: het Hof) in de zaak Rahman inzake artikel 3, lid 2, van de voornoemde richtlijn, en wordt ook concreet gemotiveerd omtrent het "deel uitmaken van het gezin" van de referent en het "ten laste zijn" in het land van herkomst van deze referent. Een dergelijke motivering wijst erop dat de aanvraag werd afgetoetst aan artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet. De Raad wijst er op dat de artikelen 47/1 en volgende van de vreemdelingenwet een omzetting vormen van artikel 3, lid 2, van de richtlijn 2004/38/EG (Zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53- 3239/001, 20-21). Artikel 3, lid 2, van de richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt: "Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft. Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf." Aangezien de richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk oplegt om in het nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de genoemde "andere" familieleden van een burger van de Unie vergemakkelijken en aangezien de Belgische wetgever hieraan is tegemoetgekomen door de invoering van de artikelen 47/1 en volgende van de vreemdelingenwet, valt niet in te zien hoe de verweerder zijn nationale wet terzijde zou kunnen schuiven bij de beoordeling van de aanvraag voor een inreisvisum als een ander familielid van een burger van de Unie. De motieven van de bestreden beslissing dienen dan ook te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 47/1 en volgende van de vreemdelingenwet, die op de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn. Artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet - bepaling waarop de verzoeker zijn aanvraag voor een inreisvisum steunde - luidt als volgt: 'Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :[...] 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; Artikel 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt: "De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel." Zoals de verzoeker pertinent stelt, volstaat het dat hij aantoont (in het land van herkomst) ten laste te zijn van zijn schoonzus om in aanmerking te komen voor het gevraagde inreisvisum als ander familielid van een burger van de Unie. Artikel 47/3, §2, van de vreemdelingenwet voorziet immers dat documenten moeten worden voorgelegd om te bewijzen dat het andere familielid ten laste is "of" deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie. In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, kan echter uit het geheel van de motieven van de bestreden beslissing niet blijken dat de verweerder bewijzen van beide toepassingsgevallen zou hebben geëist. De aanvraag werd immers afgewezen omdat de verzoeker, naar oordeel van de verweerder, niet heeft aangetoond dat hij in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van zijn schoonzus en hij evenmin heeft aangetoond in het land van herkomst ten laste te zijn van zijn schoonzus. De verweerder zet op afzonderlijke wijze de redenen uiteen waarom de elementen uit de aanvraag niet volstaan om enerzijds te concluderen dat de verzoeker effectief volledig ten laste is van zijn schoonzus en om anderzijds te concluderen dat de verzoeker deel uitmaakt van het gezin van zijn schoonzus. Het is dan ook in die zin dat de bestreden beslissing moet worden gelezen. Wat het "ten laste" zijn betreft, wijst de Raad er op dat deze voorwaarde uit artikel 47/1 en artikel 47/3 van de vreemdelingenwet, moet worden geïnterpreteerd in het licht van hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes. In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt immers het volgende gesteld: "Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: "De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan." (Arrest "Lebon" van 18 juni 1987). "(...) onder "te hunnen laste zijn" wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld." (Arrest "Jia" van 9 januari 2007)." (Zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001, 22). Deze invulling van het begrip "ten laste" werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia: "In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als Jen laste" van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit

voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)." Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36)."

In het arrest nr. 250 751 van 10 maart 2021 in de zaak RvV X / II stelde Uw Raad het volgende omtrent het feit dat er geen sprake is van een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon:

"De voorgelegde bewijsstukken worden immers wel genoemd, maar er wordt geen kritiek op uitgeoefend en de enige reden van weigering lijkt dan ook te zijn dat het recht op vrij verkeer van personen van de referentiepersoon niet in het gedrang is. Verzoekers voeren aan dat verweerder hiermee een voorwaarde toevoegt aan de wet. Artikel 47/1 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn, vereist immers enkel dat de bedoelde "andere" familieleden aantonen dat zij ten laste zijn van het familielid dat zij willen vervoegen, of deel uitmaken van diens gezin. De wet vereist niet dat er sprake moet zijn van een eventuele dreigende schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon. Verzoekers verwijzen naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie. Verzoekers betogen dat geen rekening werd gehouden met de financiële afhankelijkheid in het land van herkomst. Dit werd onvoldoende onderzocht. Het is niet uitgesloten dat een situatie van afhankelijkheid op een later tijdstip ontstaat. Verzoekers werpen op dat het verblijfsrecht werd geweigerd omdat het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon niet in het gedrang is. Zij wijzen erop dat het ten laste zijn in de bestreden beslissingen niet werd betwist. 2.1.3. Zoals verzoekers terecht aanvoeren, steunt de eerste bestreden beslissing op het determinerende motief dat het vrij verkeer van de referentiepersoon niet wordt belemmerd door de bestreden beslissing. Verzoekster diende op 27 maart 2020 voor de tweede maal een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid - ten laste of deel uitmakend van het gezin van haar Nederlandse zus, in toepassing van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet. Door middel van de thans bestreden beslissingen wordt deze aanvraag geweigerd. Het in casu toepasselijke artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;" Artikel 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet luidt dan weer als volgt: "De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel." De bepalingen van artikel 47/3, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet dat de 'andere' familieleden moeten bewijzen "dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen" of "dat zij deel uitmaken van zijn gezin" zijn onderling verbonden en zij moeten dan ook in hun onderlinge samenhang worden gelezen. Met "zijn gezin" wordt dan ook bedoeld het gezin van "de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen". Uit artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet volgt bovendien dat de 'andere' familieleden "in het land van herkomst" ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. Uit de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet volgt dus dat het bevoegde bestuur slechts kan overwegen om een verblijfsrecht als "ander familielid" te verlenen indien de aanvrager één van de twee volgende situaties aantoont: - dat hij in het land van herkomst ten laste is van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen; ofwel - dat hij in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen. In de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt

het volgende gesteld: "Artikelen 23 en 24 Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de "andere" familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG. Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft: • de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft; • de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; • de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen. Over deze "andere" familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: "(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie om schreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens "vergemakkelijkt" in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...) Artikel 25 Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een "verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven ("kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie"). Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II. Artikel 26 Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen(...)

Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: "De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan." (Arrest "Lebon" van 18 juni 1987). "(...) onder "te hunnen laste zijn" wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld." (Arrest "Jia" van 9 januari 2007). Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen. De derde categorie van "andere" familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin." Met betrekking tot de interpretatie van het begrip "in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie" in artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dan ook op dat - hoewel de bewoordingen "in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin", vermeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, niet geheel samenvallen met de bewoordingen van de richtlijn - dit artikel onbetwistbaar een omzetting vormt van artikel 3, lid 2, onder a), van de Burgerschapsrichtlijn (zie memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestigingen de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001, 20-21). Artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt: "2. Onverminderd een persoonlijk recht

van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;” De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01- C-403/01, Jurispr. blz. 1-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07-C-380/07, Jurispr. blz. 1-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. 1-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8). De doelstelling van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen en er te verblijven. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd. De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, derde lid, van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds heeft gegeven aan bepalingen van het Unierecht. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, punt 21). In de bestreden beslissing citeert de gemachtigde vooreerst uit de in casu toepasselijke wetbepalingen, met name de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet. Vervolgens somt de gemachtigde de stukken en documenten op die de verzoekster ter ondersteuning van haar (tweede) aanvraag heeft overgemaakt. De gemachtigde besluit dat de referentiepersoon, dit is eerste verzoeksters Nederlandse zus, sedert 24 juli 2012 in België woont, zodat van een dreigende schending van het recht op vrij verkeer van deze referentiepersoon geen sprake is. De bestreden beslissingen vervolgen dat niet is aangetoond dat de referentiepersoon in de onmogelijkheid verkeert de financiële storting aan verzoekster verder te zetten, zoals vóór de komst van verzoekster naar België in mei 2019 en dat ze, indien verzoekster en haar kinderen geen verblijfsrecht zouden krijgen, ertoe gedwongen wordt haar verblijf in België stop te zetten en terug te keren naar haar herkomstland. De bestreden beslissing vervolgt dat in het licht van de doelstelling van de Burgerschapsrichtlijn niet werd aangetoond dat de referentiepersoon in de onmogelijkheid verkeert de financiële storting aan verzoekster verder te zetten, zoals vóór de komst van verzoekster naar België in mei 2019 en dat ze - indien betrokkene en haar kinderen geen verblijfsrecht krijgen in ons land - ertoe gedwongen zal zijn haar verblijf in België stop te zetten en terug te keren naar haar herkomstland, zijnde Nederland. De Raad stelt vast dat de verzoekers deze vaststellingen als dusdanig niet betwisten. De vraag rijst dan ook of dit determinerende motief volstaat om de bestreden weigeringsbeslissingen te dragen. Zoals hierboven reeds werd weergegeven, moeten de artikelen 47/1, 1° en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet richtlijnconform worden uitgelegd. De Raad benadrukt dat het Hof van Justitie in het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11), arrest waar de verzoekers in hun eerste middel ook zelf naar verwijzen, heeft gesteld dat de Uniewetgever “een onderscheid (eigen onderlijning) heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt”¹ (punt 19). De advocaat-generaal heeft in zijn conclusie in de zaak Rahman ook op het volgende gewezen: “Om te beginnen moet de tekst van richtlijn 2004/38 in aanmerking worden genomen. Terwijl deze een automatisch recht van binnenkomst en verblijf verleent aan de in artikel 2, punt 2, van deze richtlijn

genoemde „familieleden”, bepaalt artikel 3, lid 2, van de richtlijn alleen dat elke lidstaat de binnenkomst en het verblijf van de leden van de familie in de verruimde zin „vergemakkelijkt”. Uit deze bepalingen blijkt duidelijk dat de Uniewetgever wat de familie van de burger van de Unie betreft, een onderscheid heeft willen maken tussen de nauw verwante familieleden, die een werkelijk en automatisch recht hebben om het grondgebied van het gastland binnen te komen en er met de burger van de Unie te verblijven en de verdere familieleden die krachtens richtlijn 2004/38 geen subjectief recht van binnenkomst en verblijf genieten. Bovendien bepaalt deze richtlijn dat de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden door elke lidstaat dient te worden vergemakkelijkt „overeenkomstig zijn nationaal recht”, zodat het recht van binnenkomst en het recht van verblijf niet rechtstreeks hun grondslag vinden in richtlijn 2004/38, maar noodzakelijkerwijs uit het interne recht van de lidstaat voortvloeien.” (conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie). Het Hof van Justitie heeft in het arrest Rahman de volgende uitlegging gegeven: “Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen. Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd. In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen. Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 21-24). Zoals hoger reeds werd aangegeven, heeft de Belgische wetgever in de vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om “overeenkomstig zijn nationaal recht” de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. De wetgever heeft in artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet duidelijk bepaald dat de ‘andere familieleden’ van de burger van de Unie “in het land van herkomst” ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. Naast de vereiste dat de betrokkene in het land van herkomst ofwel ten laste moet zijn van de burger van de Unie, ofwel deel moet uitmaken van het gezin van de Unie burger, heeft de Belgische wetgever in artikel 47/3, §2, van de vreemdelingenwet tevens bepaald dat de aanvraag van het betrokken familielid erop moet zijn gericht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen. Dit blijkt duidelijk uit de bepaling dat de andere familieleden, bedoeld in artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van of dat zij deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie “die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”. De bepalingen van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet moeten echter, zoals het Hof van Justitie heeft gesteld in het arrest Rahman, “verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, [van de Burgerschapsrichtlijn] en [zij mogen] die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven”. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, immers ertoe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie.

De artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet moeten dus tot doel hebben te voorkomen dat een burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. In het licht van deze doelstelling kan worden aangenomen dat het familielid dat verklaart bij de burger van de Unie in te wonen, moet aantonen dat hij bij deze Unieburger, en dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat, heeft verbleven, voordat de burger van de Unie zich in het gastland vestigde (zie ook de conclusie van advocaat-generaal Y. BOT, nrs. 86 en 90). In dit geval kan de derdelander, die in dezelfde staat verbleef als de burger van de Unie, een verblijf aanvragen teneinde de burger van de Unie "te begeleiden naad" het gastland waar deze burger van het primair verblijfsrecht, dat verbonden is aan zijn recht op vrij verkeer, verwerft. De term "begeleiden" slaat noodzakelijkerwijze op een gezamenlijke grensoverschrijdende beweging van de burger van de Unie en het betrokken familielid. Omtrent het begrip 'ten laste zijn' stelde het Hof in het arrest Rahman verder het volgende: Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen. Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen. Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is. ” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 31-33). Het Hof heeft zodoende uitgelegd dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst „op het ogenblik” dat de derdelander verzoekt om „zich bij de burger van de Unie te voegen” te wiens laste hij is. Hier geldt niet noodzakelijkerwijze de vereiste dat de derdelander op het ogenblik van de verblijfsaanvraag in dezelfde staat verblijft als de burger van de Unie. Ook aan de derdelander die niet in dezelfde staat verblijft als de burger van de Unie maar die niettemin aangeeft ten laste te zijn van de burger van de Unie moet, om tegemoet te komen aan de doelstelling van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn, de mogelijkheid worden geboden om een verblijfsaanvraag in te dienen teneinde zich bij de burger van de Unie „te voegen” in het gastland waar de burger van de Unie het primaire verblijfsrecht geniet. Het familielid dat verklaart ten laste te zijn van de burger van de Unie moet dus niet noodzakelijkerwijze aantonen dat hij op het ogenblik van de verblijfsaanvraag in dezelfde Staat verblijft en de burger van de Unie wenst „te begeleiden” naar het gastland, doch zijn verblijfsrecht moet overeenkomstig artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn tevens worden vergemakkelijkt indien hij aantoont dat hij in het land van herkomst op het ogenblik van de verblijfsaanvraag afhankelijk is van deze burger van de Unie die hij wenst „te vervoegen” in het gastland waar de burger van de Unie het primair verblijfsrecht geniet. Samenvattend merkt de Raad op dat het familielid dat verklaart in te wonen bij de burger van de Unie vanuit één en dezelfde staat samen met deze burger van de Unie naar het gastland moet zijn gereisd (dit is 'begeleiden'), terwijl het familielid dat verklaart afhankelijk te zijn van de burger van de Unie niet noodzakelijkerwijze vanuit dezelfde staat samen met die burger van de Unie naar het gastland moet zijn gereisd maar dat hij de burger van de Unie desgevallend ook vanuit zijn land van herkomst achterna kan reizen naar het gastland waar de burger van de Unie het primair verblijfsrecht geniet (dit is 'vervoegen'). In dit laatste geval moet de situatie van afhankelijkheid bestaan in het land van herkomst van het familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is, zonder dat het familielid in dezelfde staat als de burger van de Unie heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nr. 33). Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus "nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie" aan te tonen en dit omwille van "bijzondere feitelijke omstandigheden", zoals onder meer "financiële afhankelijkheid" of "het behoren tot het huishouden". Deze nauwe en duurzame familiebanden kunnen volgens dit arrest ook bestaan zonder dat het familielid van de Unieburger in dezelfde staat als die Unie burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is

geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. Met andere woorden, een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie van wie hij ten laste is. Wat betreft de interpretatie van het begrip "ten laste", kan ten slotte ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-01/05; RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Deze invulling van het begrip "ten laste" werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C-423/12), waarin overigens wordt verwezen naar het arrest Jia: "20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). 22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)." Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van "ten laste" komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. Beide arresten geven aan dat het familielid in een dergelijk geval wel moet bewijzen dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag. Verweerder stelt vast dat de referentiepersoon sinds 24 juli 2012 in België verblijft en er geen sprake is van een (dreigende) schending van haar recht op vrij verkeer.

De verwerende partij gaat er hiermee echter aan voorbij dat, zoals hoger uiteengezet, de situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de referentiepersoon zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De enkele omstandigheid dat de referentiepersoon reeds een aantal jaren in België woont, verhindert niet dat de situatie van afhankelijkheid later is ontstaan en dat de ruimere familieleden zich later bij de referentiepersoon voegen. Derhalve kon de verwerende partij niet louter op grond van dit element en zonder onderzoek van de stukken die de band van afhankelijkheid moeten aantonen, de aanvraag weigeren op grond van het motief dat er geen sprake zou zijn van een dreigende schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon. Het middel is in die mate gegrond

Het middel is gegrond."

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- art. 62 van de Vreemdelingenwet;
- art. 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet;
- het zorgvuldigheidsbeginsel;
- de materiële motiveringsplicht;
- "het Unierecht";
- het rechterlijk gewijsde.

Het eerste middel van de verzoekende partij heeft betrekking op de beslissing houdende de weigering tot machtiging tot verblijf dewelke ten aanzien van eerste verzoeker werd genomen (de eerste bestreden beslissing).

De verzoekende partijen acht de voormelde rechtsregels geschonden omdat zij aan de hand van de voorgelegde documenten zouden hebben aangetoond dat zij ten laste waren van de referentiepersoon. De verzoekende partij meent bovendien dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geen rekening zou hebben gehouden met eerdere vernietigingsarresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Betreffende de vermeende schending van art. 62 Vreemdelingenwet en art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder vooreerst gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Verder laat de verweerder gelden dat:

- verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),
- wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verzoekende partij voert aan dat zij aan de hand van de volgende stukken zou hebben aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarden van art. 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet:

- kopie reispaspoort Suriname (Rxxx) op naam van eerste verzoekende partij, afgeleverd op 21.06.2018 zonder uit- en inreisstempels; bijbehorend attest van verlies politie Amsterdam dd. 26.02.2020
- reispaspoort Suriname (Rxxx) op naam van eerste verzoekende partij, afgeleverd op 17.07.2020 te Brussel
- 'gezinsuittreksel' n°xxx dd. 05.02.2020 op naam van verzoekers; 'bewijs van inschrijving in het bevolkingsregister' n°xxx dd. 05.02.2020 op naam van tweede verzoekende partij; 'getuigschrift van verandering van woonplaats' dd. 05.02.2020 waaruit blijkt dat eerste verzoekende partij op 05.02.2020 tegenover de Surinaamse autoriteiten verklaarde zich te vestigen in België op het adres (...) te 9100 Sint-Niklaas
- kadastraal attest MI-GLIS dd. 29.01.2020 waaruit blijkt dat eerste verzoekende partij tot op datum van het attest geen onroerende goederen bezat in Suriname
- verklaring Inspectie der Direkte Belastingen Suriname dd. 06.01.2020 waarin ze stellen dat uit de door eerste verzoekende partij voorgelegde gegevens blijkt dat zij in de jaren 2019 geen zuivere inkomsten (belastbaar loon – de belastingvrije som) heeft genoten in Suriname
- documenten (verzend-, ontvangst- en opnamebewijzen) met betrekking tot stortingen vanwege de referentiepersoon aan eerste verzoekende partij dd. 15.06.2019, 19.06.2019, 13.07.2019, 27.07.2019, 12.08.2019, 28.08.2019, 23.09.2019, 18.10.2019, 15.11.2019, 03.12.2019, 28.01.2020, 03.02.2020 en 17.02.2020

- verzendbewijs pakket dd. 16.07.2019; kwitanties Alypsona Shipping dd. 21.06.2019, 05.07.2019, 30.08.2019 en 24.10.2019 waaruit blijkt dat eerste verzoekende partij op deze data afhandelingskosten betaalde

- loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode juli 2019 – juli 2020

- diverse documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van derden

- 'attest rechthebbende op de verhoogde tegemoetkoming' Bond Moyson dd. 07.05.2020 op naam van eerste verzoekende partij met bijbehorend inkomensonderzoek; bewijs aansluiting Bond Moyson dd. 04.06.2020 op naam van tweede verzoekende partij met bijbehorende ISI+ kaart

- attesten dd. 15.06.2020 waaruit blijkt dat zowel verzoekers als de referentiepersoon in de periode 01.01.2020 – datum van het attest geen steun ontvingen vanwege het OCMW te Sint-Niklaas

- attesten dd. 08.03.2021 waaruit blijkt dat zowel verzoekers als de referentiepersoon in de periode 01.01.2021 – datum van het attest geen steun ontvingen vanwege het OCMW te Sint-Niklaas

- blanco strafregister Suriname n°xxx dd. 04.02.2020 op naam van eerste verzoekende partij

- attest van aanmelding Agentschap Integratie & Inburgering dd. 16.09.2020 op naam van eerste verzoekende partij

- inschrijving dd. 08.09.2020 en schoolattest dd. 08.03.2021 op naam van tweede verzoekende partij.

Eenvoudig nazicht van de zeer omstandige motieven van de bestreden beslissing, leert dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie met alle voormelde documenten op gedegen wijze rekening heeft gehouden, waarbij evenwel diende te worden besloten dat uit het geheel van de beschikbaar gestelde gegevens niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst daadwerkelijk ten laste was van de Nederlandse referentiepersoon.

Verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een kennelijk onredelijke beslissing zou hebben genomen.

Verweerder laat gelden dat artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.

Uit voormelde bepaling blijkt uitdrukkelijk dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste moet zijn geweest, dan wel deel moet hebben uitgemaakt van het gezin van de Unieburger, dit opdat de verzoekende partij in toepassing van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet als 'ander familielid' van een Unieburger zou kunnen worden beschouwd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft geoordeeld dat uit het geheel van beschikbare gegevens niet blijkt dat verzoekende partij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst of ten laste was.

De verweerder laat ter zake gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.

Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423112 van 16 januari 2014), waarin gesteld werd:

"20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als "ten laste" van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient door het bestuur in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van 'een situatie van reële afhankelijkheid' van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia).

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij ter staving van de bewering dat zij financieel afhankelijk was van de referentiepersoon bij haar aanvraag een aantal stukken voorlegde, die door de gemachtigde van de Staatssecretaris als volgt werden beoordeeld in de bestreden beslissing:

“- kopie reispaspoort Suriname (Rxxx) op naam van betrokkene, afgeleverd op 21.06.2018 zonder uit- en inreisstempels; bijbehorend attest van verlies politie Amsterdam dd. 26.02.2020: uit deze gegevens blijkt niet exact wanneer betrokkene Schengen inreisde. Uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt wel dat betrokkene Schengen inreisde op basis van een visum kort verblijf, afgeleverd door de Nederlandse autoriteiten op 07.03.2019 (geplande aankomstdatum: 05.04.2019). Betrokkene heeft nagelaten hieromtrent de nodige duidelijkheid te verschaffen.

- reispaspoort Suriname (Rxxx) op naam van betrokkene, afgeleverd op 17.07.2020 te Brussel

- 'gezinsuittreksel' n°xxx dd. 05.02.2020 op naam van betrokkene en zijn minderjarige zoon; 'bewijs van inschrijving in het bevolkingsregister' n°xxx dd. 05.02.2020 op naam van de minderjarige zoon van betrokkene; 'getuigschrift van verandering van woonplaats' dd. 05.02.2020 waaruit blijkt dat betrokken op 05.02.2020 tegenover de Surinaamse autoriteiten verklaarde zich te vestigen in België op het adres (...) te 9100 Sint-Niklaas

- kadastraal attest MI-GLIS dd. 29.01.2020 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen onroerende goederen bezat in Suriname

- verklaring Inspectie der Direkte Belastingen Suriname dd. 06.01.2020 waarin ze stellen dat uit de door betrokkene voorgelegde gegevens blijkt dat zij in de jaren 2019 geen zuivere inkomsten (belastbaar loon – de belastingvrije som) heeft genoten in Suriname: echter, deze gegevens sluiten niet uit dat betrokkene kon beschikken over andere, niet belastbare bronnen van inkomsten; dit attest kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene. Er dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene wel degelijk economisch actief was in Suriname voor zijn vertrek.

- documenten (verzend-, ontvangst- en opnamebewijzen) met betrekking tot stortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 15.06.2019, 19.06.2019, 13.07.2019, 27.07.2019, 12.08.2019, 28.08.2019, 23.09.2019, 18.10.2019, 15.11.2019, 03.12.2019, 28.01.2020, 03.02.2020 en 17.02.2020: echter, gezien uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat betrokkene onvermogen was voor zijn komst naar België, werd niet afdoende aangetoond dat hij op deze sommen aangewezen was om te voorzien in zijn essentiële basislevensonderhoud, dan wel dat ze werden verzonden en aangewend om overige doeleinden.

- verzendbewijs pakket dd. 16.07.2019; kwitanties Alypsona Shipping dd. 21.06.2019, 05.07.2019, 30.08.2019 en 24.10.2019 waaruit blijkt dat betrokkene op deze data afhandelingskosten betaalde: het is louter op basis van deze stukken niet duidelijk wie de afzender was van deze pakketten waarop deze documenten betrekking hebben

- loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode juli 2019 – juli 2020 - diverse documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van derden: echter, deze documenten zijn niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging

- 'attest rechthebbende op de verhoogde tegemoetkoming' Bond Moyson dd. 07.05.2020 op naam van betrokkene met bijbehorend inkomensonderzoek; bewijs aansluiting Bond Moyson dd. 04.06.2020 op naam van de minderjarige zoon van betrokkene met bijbehorende ISI+ kaart

- attesten dd. 15.06.2020 waaruit blijkt dat zowel betrokkene en zijn minderjarige zoon als de referentiepersoon in de periode 01.01.2020 – datum van het attest geen steun ontvingen vanwege het OCMW te Sint-Niklaas

- attesten dd. 08.03.2021 waaruit blijkt dat zowel betrokkene en zijn minderjarige zoon als de referentiepersoon in de periode 01.01.2021 – datum van het attest geen steun ontvingen vanwege het OCMW te Sint-Niklaas

- blanco strafregister Suriname n°xxx dd. 04.02.2020 op naam van betrokkene

- attest van aanmelding Agentschap Integratie & Inburgering dd. 16.09.2020 op naam van betrokkene

- inschrijving dd. 08.09.2020 en schoolattest dd. 08.03.2021 op naam van de minderjarige zoon van betrokkene.”

Verder wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ook bijkomend uitgebreid toegelicht om welke redenen o.a. de voorgelegde geldstortingen niet volstaan als bewijs van een reële afhankelijkheid (zie ook verder).

Tevens wordt zeer pertinent opgemerkt dat de verzoekende partij n.a.v. een visumaanvraag dd. 04.03.2019 nog ten overstaan van de Nederlandse overheden stelde economisch actief te zijn in het land van herkomst, terwijl in het kader van huidige aanvraag tot gezinshereniging plots wordt voorgehouden dat de verzoekende partij reeds sedert 2019 afhankelijk zou zijn van de referentiepersoon.

Verweerder laat gelden dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om op basis van de voormelde motieven te oordelen dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Het loutere feit dat verzoekende partij het niet eens is met de voormelde motieven volstaat evident niet om aan te nemen dat er sprake zou zijn van een kennelijk onredelijke beslissing.

Verzoekers insinueren dat verkeerdelijk tot een weigeringsbeslissing werd gekomen, aangezien hiermee de arresten van Uw Raad dd. 12.01.2021 en 02.12.202 niet zouden gerespecteerd zijn.

Uw Raad oordeelde in het arrest nr. 264 786 dd. 02.12.2021 als volgt:

“De verwerende partij geeft in de eerste bestreden beslissing zelf aan dat de stortingen waarvan de verzoekende partij bewijs bijbracht, dateren van de periode van 15 juni 2019 tot 17 februari 2020. Dit is dus na de voormelde visumaanvragen van de verzoekende partij. De verwerende leidt daaruit dan af dat “dan ook niet uitgesloten (kan) worden dat deze sommen verzonden en aangewend werden om te voorzien in zijn reiskosten (met het oog op het vertrek van betrokkene en zijn minderjarig zoon uit Suriname)”. De verzoekende partij haalt terecht aan dat het hier gaat om een loutere veronderstelling die geen enkele steun vindt in het administratief dossier. De verwerende partij geeft ook op geen enkel moment aan op grond waarvan zij tot een dergelijke insinuatie komt, met uitzondering dan van het feit dat de stortingen dateren van na de laatste visumaanvraag kort verblijf. Bovendien stelt de Raad met de verzoekende partij vast dat de stortingen een periode van bijna een jaar beslaan een tegenindicatie kan zijn voor het feit dat deze stortingen louter bedoeld zouden zijn om de reis te bekostigen. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij het herhaald karakter van de geldstortingen in overweging heeft genomen, terwijl dit net volgens de verzoekende partij erop duidt dat zij bedoeld waren om in haar levensonderhoud te voorzien. De verzoekende partij merkt verder ook terecht op dat het attest van het GLIS enkel wordt vermeld, zonder meer. De verwerende partij vermeldt dit attest inderdaad in de bestreden beslissing, en stelt dat daaruit blijkt “dat betrokkene tot op datum van het attest geen onroerende goederen bezat in Suriname”. Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij dit stuk heeft betrokken in haar globale motivering waarom volgens haar de verzoekende partij niet heeft aangetoond onvermogen te zijn geweest in het land van herkomst. De verwerende partij motiveert verder over de “verklaring Inspektie der Direkte Belastingen Suriname dd. 06.01.2020” dat daarin gesteld wordt “dat uit de door betrokkene voorgelegde gegevens blijkt dat zij in de jaren 2019 geen zuivere inkomsten (belastbaar loon - de belastingvrije som) heeft genoten in Suriname”, en dat feit is dan ook niet betwist. De verwerende partij motiveert dat deze gegevens echter niet uitsluiten dat betrokkene kon beschikken over andere, niet belastbare bronnen van inkomsten, en dit attest dan ook niet kan aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene. De Raad kan de verwerende partij volgen dat dit stuk op zich geen afdoende bewijs is van onvermogen in het land van herkomst, maar is ook van oordeel dat het wel mee in overweging moet genomen worden samen met alle andere elementen die de verzoekende partij heeft voorgelegd, en dus wel meespeelt in de globale beoordeling van het al dan niet onvermogen zijn in het land van herkomst. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij aannemelijk maakt dat de verwerende partij bij haar beoordeling dat de verzoekende partij niet aantoonde in het land van herkomst onvermogen te zijn geweest, op kennelijk onredelijke wijze geen rekening heeft gehouden met het geheel van alle relevante elementen in het dossier. De verzoekende partij maakt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht, en het redelijkheidsbeginsel dan ook aannemelijk. Het eerste middel is in de besproken mate gegrond.”

Verweerder laat gelden dat uit bovenstaande blijkt dat de beslissingen dd. 14.07.2021 werden vernietigd, nu door de Raad van oordeel was dat de gemachtigde zich - wat betreft de geldstortingen – louter steunde op veronderstellingen dat deze sommen door de verzoekende partijen zouden zijn aangewend om de reis te bekostigen. Geenszins blijkt hieruit dat het voor de gemachtigde van de Staatssecretaris niet mogelijk zou zijn om opnieuw een weigeringsbeslissing te nemen.

De verzoekende partij laat dan ook volkomen ten onrechte uitschijnen dat huidige beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden per definitie onverenigbaar zou zijn met de eerdere vernietigingsarresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zulks mist juridisch grondslag én bovendien is het eenvoudigweg onverenigbaar met de duidelijke overwegingen van de eerste bestreden

beslissing om te beweren dat “zelfs geen poging” zou zijn ondernomen om huidige beslissing te motiveren “rekening houdend met de rechtspraak”.

Verweerder laat gelden dat in de huidige eerste bestreden beslissing wel degelijk bijkomend wordt gemotiveerd over de voorgelegde stortingsbewijzen, in die zin dat wordt gewezen op het gegeven dat deze geldstortingen gedurende een korte periode dermate omvangrijk zijn, dat het hoogst twijfelachtig is dat de Nederlandse referentiepersoon daadwerkelijk dergelijke zware financiële steun kan verlenen, waardoor het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten.

De gemachtigde stelt hieromtrent het volgende:

“Sommige maanden komt dit neer op 600 à 900 euro per maand (februari 2020, augustus 2019, juli 2019). Dit is toch wel opmerkelijk, temeer niet kan blijken dat referentiepersoon daar financieel wel toe in staat is en zij reeds een gezin heeft dat zij dient te onderhouden. Er werden wel loonfiches voorgelegd waaruit blijkt dat zowel referentiepersoon haar partner als zichzelf een zelfstandige activiteit uitoefenen. Uit die loonfiches kan echter niet blijken dat er reeds rekening werd gehouden met sociale bijdragen en belastingen die dienen betaald te worden. Behoudens bewijzen waaruit de daadwerkelijke netto-beschikbare bestaansmiddelen blijken en bewijzen van de zelfstandige activiteit (aanslagbiljet personenbelastingen, volledig uittreksel KBO, aansluiting sociaal verzekeringsfonds en facturen sociale bijdragen) kan niet blijken dat referentiepersoon wel degelijk in staat was en is om dergelijke zware financiële steun te verlenen.”

De gemachtigde besluit dan ook terecht dat het gesolliciteerd karakter van de geldstortingen niet uitgesloten kan worden. Bovendien is niet aangetoond, gelet op zijn economische activiteit in het land van herkomst, dat hij wel degelijk voor zijn basisbehoeften aangewezen was op deze gelden om in zijn levensonderhoud te voorzien en dat van zijn zoon.

De gemachtigde van de Staatssecretaris wijst er bovendien geheel terecht op dat eerste verzoekende partij in het kader van zijn visumaanvragen dd. 20.01.2017 en 04.03.2019 aanhaalde dat hij economisch actief was als landbouwer en dat hij aldus over de nodige bestaansmiddelen beschikte.

Terecht wordt in de bestreden beslissing benadrukt dat één en ander eenvoudigweg onverenigbaar is met de huidige bewering dat de verzoekende partij reeds sedert 2019 onvermogen zou geweest zijn en om die reden ten laste zou geweest zijn van de referentiepersoon.

Waar de verzoekende partij nog verwijst naar het feit dat bij de visumaanvraag een garantverklaring gevoegd werd en hieruit zou blijken dat zij geen afdoende eigen bestaansmiddelen had, laat de verweerder gelden dat dergelijke garantverklaring louter tot doel heeft om te verzekeren dat alle uitgaven van de verzoeker gedurende het voorgenomen verblijf in de Schengenzone gedekt zijn.

Deze garantverklaring zegt als dusdanig niets over de vermogenssituatie van de verzoekende partij in het land van herkomst.

Terwijl anderzijds nog moet worden benadrukt dat in het licht van de visumaanvraag werd beoordeeld of de verzoekende partij het voornemen had om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, waarbij de bijlage II bij de Visumcode een aantal documenten preciseerd aan de hand waarvan het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten te verlaten kan worden getoetst, met name:

- “1. reservering van een retour- of rondreisticket
2. bewijs van financiële middelen in het land van verblijf;
3. bewijs van een dienstverband: bankafschriften;
4. eigendomsbewijzen van onroerend goed;
5. bewijs van integratie in het land van verblijf: familiebanden; beroepssituatie.”

De verzoekende partij kan bijgevolg niet ernstig voorhouden dat de toekenning van het visum kort verblijf (type C) hoofdzakelijk gesteund zou geweest zijn op de voorgelegde garantverklaring, nu in het kader van een visumaanvraag ook rekening wordt gehouden met de resterende banden met het land van herkomst, met inbegrip van de beroepssituatie en de financiële middelen aldaar.

In het licht van het voorgaande is het wel degelijk zeer pertinent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissing opmerkt dat de verzoekende partij naar aanleiding van haar visumaanvragen nog verklaarde over voldoende financiële middelen te beschikken in het land van herkomst.

Verweerder merkt nog op dat de verzoekende partij in haar eerste middel nog verwijst naar zogenaamde motieven van de eerste bestreden beslissing, dewelke in deze beslissing evenwel nergens te lezen vallen (bv. nopens het feit dat de geldstortingen zouden zijn aangewend om de reis te bekostigen).

Waar verzoekers stellen dat de attesten van de Dienst Belastingen en het GLIS enkel worden opgesomd, doch de inhoud ervan niet wordt betwist, wijst verweerder erop dat zij er kennelijk een verkeerde lezing van de bestreden beslissing op nahouden.

Betreffende het attest van de Dienst Belastingen werd immers als volgt gemotiveerd:

“- kadastraal attest MI-GLIS dd. 29.01.2020 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen onroerende goederen bezat in Suriname

- verklaring Inspektie der Direkte Belastingen Suriname dd. 06.01.2020 waaruit moet blijken dat betrokkene in 2019 geen zuivere inkomsten (cfr. onzuiver inkomen in de Surinaamse belastingswetgeving – art. 4 van de wet van 4 mei 1921 op de inkomstenbelasting) heeft genoten in Suriname: deze gegevens sluiten dan ook niet uit dat betrokkene kon beschikken over andere bronnen van inkomsten; het attest kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene, temeer nu blijkt dat hij aangaf bij zijn visumaanvragen in 2017 en 2019 economisch actief te zijn in het land van herkomst en voorafgaand aan zijn vertrek in Suriname over voldoende financiële middelen te beschikken om een visum te verkrijgen; dit wijst dus eveneens op een stabiele economische activiteit die ruim twee jaren beslaat.” Zelfs indien de inhoud van het kadastraal attest van MI-GLIS niet betwist wordt, dan nog volstaat zulks niet om afbreuk te doen aan het feit dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op gedegen wijze is toegelicht waarom de verzoekende partij op basis van de voorgelegde documenten niet aantoont daadwerkelijk ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Specifiek met betrekking tot het attest van de Dienst Belastingen wordt terecht opgemerkt dat de Surinaamse wetgeving onderscheid maakt tussen zuivere en onzuivere inkomsten, waarbij het loutere gebrek aan zuivere inkomsten niet uitsluit dat er geen andere bronnen van inkomsten waren. Terwijl ook hier terecht wordt benadrukt dat de verzoekende partij recent n.a.v. de visumaanvragen zelf nog formeel stelde over voldoende financiële middelen te beschikken.

In de bestreden beslissing worden voornoemde elementen door de gemachtigde van de Staatssecretaris aldus wel degelijk in rekening genomen.

Het is op grond van die motieven niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te besluiten dat “Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

Verweerder laat gelden dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om op basis van de voormelde motieven te oordelen dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Het loutere feit dat verzoekende partij het niet eens is met de voormelde motieven volstaat evident niet om aan te nemen dat er sprake zou zijn van een kennelijk onredelijke beslissing.

Aangezien verzoekende partij er niet in geslaagd is om aan te tonen dat zij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land ten laste was van de referentiepersoon mocht de gemachtigde van de Staatssecretaris de ingediende aanvraag gezinshereniging op deze gronden afwijzen.

Verweerder merkt in dit kader volledigheidshalve nog op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is om in het kader van huidig annulatieberoep een feitelijke herbeoordeling te maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

In zoverre verzoekende partij aanvoert dat de bestreden beslissing het Unierecht zou schenden, en in het bijzonder het recht van vrij verkeer van de referentiepersoon, wijst verweerder erop dat dat artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 3, lid 2, onder a), van de Burgerschapsrichtlijn. Artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

Verweerder benadrukt dat de doelstelling van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn erin bestaat om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen en er te verblijven. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt op basis van de voorliggende documenten gemotiveerd dat niet-afdoende is aangetoond dat de verzoekende partij in het land van herkomst daadwerkelijk ten laste was van de Nederlandse referentiepersoon of tot zijn gezin behoorde.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van volgende elementen:

“Hoe dan ook: betrokkene is dus de Schengenzone pas ingereisd met oog op verblijf bij een derde, op een moment dat referentiepersoon reeds in België verbleef, beide geplande aankomstdata in Nederland voor bezoek bij een derde vallen immers na de vestiging van referentiepersoon in België. Niets wijst er op dat referentiepersoon haar recht op vrij verkeer zou worden geschaad indien betrokkene geen verblijfsrecht zou worden toegekend. In die zin hoeft betrokkene geen vergemakkelijkte toegang te krijgen tot België om de ‘eenheid van familie’ van de referentiepersoon te vrijwaren.”

In casu kan er dus geen sprake zijn van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon, minstens doet de verzoekende partij zelfs geen poging om voormelde overwegingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie te weerleggen.

Tot slot verwijst de verzoekende partij nog naar een schending van het rechterlijk gezag van gewijsde.

Zij beweert dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de arresten van Uw Raad die in deze zaak reeds gevelde werden. Hierdoor acht zij het beginsel van het rechterlijk gewijsde geschonden.

Er zou tevens sprake zijn van een schending van het rechtszekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het fairplay-beginsel omdat er 3 maal een weigeringsbeslissing wordt genomen op basis van gelijkaardige redenen.

De verweerder wijst er vooreerst op dat de eerste vernietigingsarrest door Uw Raad werd gevelde omwille van het feit dat het administratief dossier niet volledig was. De motieven van het tweede vernietigingsarrest waren dan weer dat de gemachtigde zich bij de beoordeling van het aspect van ‘ten laste zijn’ gesteund zou hebben op loutere veronderstellingen en niet kon hard maken dat niet aangetoond werd dat de verzoekende partijen reeds in het land van herkomst ten laste waren van de referentiepersoon.

De verzoekende partij beweert verder dat de enige ‘nieuwe motivering’ die is opgenomen in de bestreden beslissing het feit betreft dat de Unieburger ruim voor de aankomst van verzoekers in België verhuisd zou zijn waardoor er geen eenheid van gezin was.

De verzoekende partijen stellen dat het gegeven dat er geen sprake is van een fysieke gezinscel tussen hen en de referentiepersoon niets ter zake doet daar art. 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet geen cumulatieve voorwaarden oplegt. Zij stelt dat de financiële afhankelijkheid tegenover de referentiepersoon afdoende werd aangetoond waardoor zij wel degelijk voldoen aan de vereisten uit art. 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

De verweerder betwist de zienswijze van de verzoekende partijen.

In geen geval gaat de gemachtigde er in onderhavige beslissing vanuit dat er sprake dient te zijn van een eenheid van gezin tussen de verzoekende partijen en de referentiepersoon om de machtiging tot verblijf aan de verzoekende partijen toe te staan.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris wordt verwezen naar de inhoud van art. 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet als volgt:

“Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel”.

Aldus is de gemachtigde wel degelijk op de hoogte van het feit dat de verzoekers dienen aan te tonen dat ze ofwel deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie ofwel ten hunnen laste zijn.

Door de gemachtigde wordt dit nog eens expliciet aangehaald:

“De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen.”

De verzoekende partij stelt dat het niet in het gedrang komen van het vrij verkeer van de referentiepersoon geen geldige of wettige reden vormt om de aanvraag tot machtiging tot verblijf te weigeren.

De verweerder wijst erop dat het niet in het gedrang komen van het vrij verkeer van de referentiepersoon in casu ook niet het dragende motief voor de bestreden beslissing vormt, doch veeleer een overtollige overweging van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in het licht van de aanvraag tot gezinshereniging.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt immers dat de gemachtigde van oordeel is dat niet wordt aangetoond dat de verzoekende partijen reeds in het land van herkomst ten laste waren van de referentiepersoon.

Zoals hoger reeds aangehaald, wijst de gemachtigde van de Staatssecretaris er geheel terecht op dat eerste verzoekende partij in het kader van zijn visumaanvragen dd. 20.01.2017 en 04.03.2019 aanhaalde dat hij economisch actief was als landbouwer en dat hij aldus over de nodige bestaansmiddelen beschikte. Verzoeker kon dan ook bezwaarlijk vervolgens stellen dat hij onvermogen was. Verder merkt de gemachtigde terecht op dat verzoekers tussen 13.07.2019 en 17.02.2022 4.550,00 euro aan financiële steun hebben ontvangen vanwege de referentiepersoon.

Aldus is komen vast te staan dat de zich gemachtigde in geen geval steunde op dezelfde motieven als bij de eerdere weigeringsbeslissing dd. 14.07.2021. De gemachtigde conformeerde zich daarentegen bij het nemen van de bestreden beslissing naar de overwegingen van het arrest van Uw Raad dd. 02.12.2021.

Van een schending van het rechterlijk gewijsde kan dan ook geen sprake zijn.

In de mate dat de verzoekende partij in haar eerste middel nog verwijst naar "een kopie van de verloren paspoorten", waaruit zou moeten blijken op welk ogenblik zij de Schengenzone is binnen gereisd, merkt verweerder op dat deze stukken nog niet voorlagen voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft er bij het nemen van de bestreden beslissing dan ook geen rekening mee kunnen houden, terwijl de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en tot een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Op 31 maart 2020 vragen de verzoekende partijen de gezinshereniging aan met mevrouw A. I., de zus/tante van de verzoekende partijen, die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 31 augustus 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, die voor de eerste verzoekende partij gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Ten aanzien van het minderjarige kind van de verzoekende partij beslist de gemachtigde afzonderlijk tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

In arrest zijn nr. 247 278 van 12 januari 2021 vernietigde de Raad de beslissing van 31 augustus 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissing van 31 augustus 2020 houdende het bevel tot terugbrenging werden vernietigd, omdat hij zijn wettigheidscontrole niet kon uitoefenen omwille van een onvolledig administratief dossier.

Op 14 juli 2021 besliste het bestuur opnieuw tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten en een bevel tot terugbrenging.

In zijn arrest nr. 264 786 van 2 december 2021 vernietigde de Raad voormelde beslissingen.

In eerste instantie stellen de verzoekende partijen dat de verwerende partij geen melding maakt van de vernietigingsarresten in de bestreden beslissingen en ook geen rekening houdt met de rechtspraak van de Raad.

Vooreerst merkt de Raad op dat de verwerende partij niet verplicht is om melding te maken van de vernietigingsarresten van de Raad, maar dat zij wel verplicht is om het gezag van gewijsde van een arrest te respecteren. Het eerste arrest sprak de vernietiging van de bestreden beslissingen uit omdat de verwerende partij nagelaten had een volledig administratief dossier neer te leggen waardoor de wettigheidscontrole niet mogelijk was. Inmiddels heeft de verwerende partij haar administratief dossier aangevuld zodat de Raad wel degelijk een wettigheidscontrole kan uitoefenen.

Voorts maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de nieuwe beslissingen in identieke bewoordingen zijn genomen.

In tegenstelling tot de reeds vernietigde beslissing, bevat de bestreden beslissing een nieuwe redenering. Zo motiveert het bestuur wat volgt:

“Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de Nederlandse referentiepersoon sedert 30.09.2019 in België verblijft. Referentiepersoon bekwaam het verblijfsrecht als zelfstandige EU-onderdaan en verblijft sindsdien onafgebroken in België. Betrokkene zijn aanwezigheid in het Rijk daarentegen werd voor het eerst vastgesteld op 31.03.2020. De referentiepersoon bekwaam het verblijfsrecht samen met haar inmiddels in Nederland gestichte kerngezin. Onderhavige aanvraag werd gedaan op basis van art. 47/1, 1° van de wet. De Belgische wetgever heeft in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om “overeenkomstig zijn nationaal recht” de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Echter in deze dient dus te worden vastgesteld dat de EU-burger reeds geruime tijd in België verblijft en verblijfsgerechtigd is in België, en alhier reeds geruime tijd een gezinsleven beleeft met zijn kerngezin. Betrokkene is blijkbaar zijn paspoort met nr. Rxxx en dat van zijn zoon met nr. Rxxx verloren (cfr. aangifte van verlies dd. 26.02.2020 bij de Amsterdamse politie). Er is op geen enkele manier vast te stellen wanneer exact betrokkene Suriname heeft verlaten, vermoedelijk heeft hij in 2019 of 2020 Suriname verlaten (cfr. visumaanvraag dd. 04.03.2019 voor geplande aankomstdatum 05.04.2019, met oog op familiaal bezoek bij A. C. Het adres stemt ook overeen met het adres op de aangifte van verlies. Het visum was geldig tot 05.04.2020. Zijn zoon bekwaam een visum kort verblijf met oog op familiebezoek met geplande aankomstdatum 18.02.2020. Uit de voorgelegde stortingsbewijzen (cfr. infra) blijkt verder dat referentiepersoon nog geld is blijven verzenden naar betrokkene, wat doet vermoeden dat betrokkene mogelijks samen met zijn zoon is ingereisd begin 2020. Hoe dan ook: betrokkene is dus de Schengenzone pas ingereisd met oog op verblijf bij een derde, op een moment dat referentiepersoon reeds in België verbleef, beide geplande aankomstdata in Nederland voor bezoek bij een derde vallen immers na de vestiging van referentiepersoon in België. Niets wijst er op dat referentiepersoon haar recht op vrij verkeer zou worden geschaad indien betrokkene geen verblijfsrecht zou worden toegekend. In die zin hoeft betrokkene geen vergemakkelijkte toegang te krijgen tot België om de ‘eenheid van familie’ van de referentiepersoon te vrijwaren.”

Uit de bewoordingen “in eerste instantie” blijkt dat de voorgaande motivering een determinerend motief vormt.

De vraag rijst dan ook of dit determinerende motief volstaat om de bestreden weigeringsbeslissing te dragen. De Raad is van oordeel dat hierop bevestigend moet worden geantwoord. De artikelen 47/1, 1° en 47/3, §2 van de vreemdelingenwet moeten richtlijnconform worden uitgelegd.

In het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11), waarnaar de verzoekende partijen ook zelf verwijzen, heeft het Hof van Justitie gesteld dat de Uniewetgever *“een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt”* (punt 19).

De advocaat-generaal heeft in zijn conclusie in de zaak Rahman ook op het volgende gewezen: “Om te beginnen moet de tekst van richtlijn 2004/38 in aanmerking worden genomen. Terwijl deze een automatisch recht van binnenkomst en verblijf verleent aan de in artikel 2, punt 2, van deze richtlijn genoemde „familieleden”, bepaalt artikel 3, lid 2, van de richtlijn alleen dat elke lidstaat de binnenkomst en het verblijf van de leden van de familie in de verruimde zin „vergemakkelijkt”. Uit deze bepalingen blijkt duidelijk dat de Uniewetgever wat de familie van de burger van de Unie betreft, een onderscheid heeft willen maken tussen de nauw verwante familieleden, die een werkelijk en automatisch recht hebben om het grondgebied van het gastland binnen te komen en er met de burger van de Unie te verblijven en de verdere familieleden die krachtens richtlijn 2004/38 geen subjectief recht van binnenkomst en verblijf genieten.

Bovendien bepaalt deze richtlijn dat de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden door elke lidstaat dient te worden vergemakkelijkt „overeenkomstig zijn nationaal recht”, zodat het recht van binnenkomst en het recht van verblijf niet rechtstreeks hun grondslag vinden in richtlijn 2004/38, maar noodzakelijkerwijs uit het interne recht van de lidstaat voortvloeien.” (conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie).

Het Hof van Justitie heeft in het arrest Rahman de volgende uitlegging gegeven:

“Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen. Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd. In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen. Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 21-24).

Zoals hoger reeds werd aangegeven, heeft de Belgische wetgever in de vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om “overeenkomstig zijn nationaal recht” de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken.

De wetgever heeft in artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet duidelijk bepaald dat de ‘andere familieleden’ van de burger van de Unie “in het land van herkomst” ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. Naast de vereiste dat de betrokkene in het land van

herkomst ofwel ten laste moet zijn van de burger van de Unie, ofwel deel moet uitmaken van het gezin van de Unieburger, heeft de Belgische wetgever in artikel 47/3, §2, van de vreemdelingenwet tevens bepaald dat de aanvraag van het betrokken familielid erop moet zijn gericht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen. Dit blijkt duidelijk uit de bepaling dat de andere familieleden, bedoeld in artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van of dat zij deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie “die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”.

De bepalingen van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet moeten echter, zoals het Hof van Justitie heeft gesteld in het arrest Rahman, *“verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, [van de Burgerschapsrichtlijn] en [zij mogen] die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven”*. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, immers ertoe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie.

Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, §2, van de vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het ‘ander’ familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen. Op deze manier zijn de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet verenigbaar met de gebruikelijke betekenis van het woord “vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op “afhankelijkheid”, zoals bedoeld in artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn, en beroven zij dit artikel 3, lid 2 ook niet van enig nuttig effect.

De gemachtigde heeft in casu geoordeeld dat het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon, dit is de Nederlandse zus/tante, niet dreigt geschonden te worden aangezien de referentiepersoon reeds sedert 30 september 2019 in België gevestigd is.

De verzoekende partijen betwisten echter deze vaststelling. Zij stellen samen met de referentiepersoon vanuit Nederland naar België te zijn gekomen.

Deze vaststelling vindt geen steun in de stukken van het administratief dossier. De verzoekende partijen hebben naar aanleiding van hun aanvraag onder meer attesten van acerta bijgebracht teneinde de inkomsten van de referentiepersoon zijnde de zus/tante van de verzoekende partijen te bewijzen en daaruit blijkt dat zij reeds in september 2019 een adres in België had en als bedrijfsleider tewerkgesteld was bij de bvba (...), gevestigd op hetzelfde adres. Dit wordt overigens ook bevestigd op de bewijzen van geldoverschrijvingen aan de verzoekende partijen die dateren vanaf september 2019. In augustus 2019 gaf de verzender, zijnde referentiepersoon, nog een adres in Nederland op, terwijl vanaf september 2019 melding wordt gemaakt van een adres in België. Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de aanwezigheid van de verzoekende partijen pas op 31 maart 2020 in het Rijk werd vastgesteld. In hun verzoekschrift stellen de verzoekende partijen dat zij pas op 22 februari 2020 per vliegtuig in Amsterdam zijn aangekomen. Dit is dus duidelijk nadat de referentiepersoon zich reeds in België had gevestigd.

De gemachtigde heeft dan ook op goede gronden vastgesteld dat er geen sprake is van een dreigende schending van het vrij verkeer van de referentiepersoon.

Deze niet-betwiste vaststelling volstaat om te besluiten dat niet is aangetoond dat is voldaan aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet.

De inhoudelijke kritiek van de verzoekende partijen op de motieven inzake de door hen voorgelegde documenten, kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden. De bestreden beslissing wordt immers reeds voldoende geschraagd door de determinerende vaststelling dat er geen sprake is van een dreigende schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon. De kritiek van de verzoekende partijen is dan ook gericht tegen een overtollige motivering, zodat deze kritiek onontvankelijk is (RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 19 februari 2009, nr. 190.636).

In een tweede middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en de bijlage 38 voeren de verzoekende partijen de schending aan van het materieel motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 juncto artikel 51 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 27 van de Richtlijn 2004/38/EG, van artikel 39/79 en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Zij licht haar middel toe als volgt:

“1.

Zoals hierboven uiteengezet moeten administratieve beslissingen, overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, zowel in feite als in rechte uitdrukkelijk worden gemotiveerd en dit op een afdoende wijze.

Verzoekers herhalen hieromtrent het volgende:

Er moet worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De motivering van de bestreden beslissingen is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekers werden genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoekers. Verwerende partij heeft desondanks geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoekers.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende zij echter een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In de bestreden beslissing wordt het familiaal leven van verzoekers niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoekers de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in zijn privé leven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoekers gescheiden dienen te leven van de referentiepersoon, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan hun gezins- en familieleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Het middel is dan ook gegrond.”

Na een heel uitgebreid theoretisch betoog stellen de verzoekende partijen dat de beslissingen geen rekening hebben gehouden met de voorgebrachte stukken. Zij verwijzen naar de aanvraag gezinshereniging die zij hebben ingediend en betogen dat er geen belangenafweging is gebeurd aangaande hun gezinsleven. Zij zijn van oordeel dat de bestreden beslissingen artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet schenden.

De verzoekende partijen hebben een aanvraag gezinshereniging ingediend in functie van de Nederlandse zus/tante. Het is niet betwist dat zij thans allen op hetzelfde adres wonen. De aanvraag gezinshereniging werd geweigerd omdat de referentiepersoon in sé haar recht van vrij verkeer heeft kunnen uitoefenen en omdat haar recht van vrij verkeer niet in gedrang komt. Daarnaast oordeelde de verwerende partij echter ook nog dat aan de eerste verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden afgegeven. Daarbij wordt als volgt gemotiveerd:

“Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7 §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een

volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Ook de verblijfsaanvraag van de minderjarige zoon van betrokkene werd negatief afgesloten. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

Het bevel tot terugbrenging van de tweede verzoekende partij bevat de volgende motivering:

“REDEN VAN MAATREGEL: zie motivatie bijlage 20 dd. 07.06.2022.

Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980. Er is geen sprake van een medische problematiek in hoofde van betrokkene. Het bevel om het grondgebied is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden: immers, indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het staat het gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Het gegeven bevel hoeft dan ook niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Er mag ven/vacht worden dat betrokkene, in het gezelschap van zijn vader, ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Ook de verblijfsaanvraag van de vader van betrokkene werd negatief afgesloten. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat betrokkene geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel tot terugbrenging af.”

Uit voormelde beslissingen blijkt dat er wel degelijk een afweging is gemaakt aangaande het gezinsleven en dat er rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Door zich te beperken tot een theoretisch betoog maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de afweging die werd gemaakt door de verwerende partij kennelijk onredelijk is.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU